

עפ"ת 44753/05/16 - קנימר מקוריה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

02 נובמבר 2016

עפ"ת 44753-05-16 מקוריה נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת נאוה בכור
המערער

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער וב"כ המערער - עו"ד מיכל קפלן

ב"כ המשיבה - עו"ד טריגר

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה (פ"ת) - כב' השופטת שלזינגר שמאי, בגדרו הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של אי שמירת רווח לפי תקנה 49 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"); נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") ביחד עם סעיף 38(3) לפקודה; אי הגשת עזרה לפי תקנה 144(א)(2) לתקנות; אי מסירת פרטים לפי תקנה 145(א) לתקנות; אי דיווח מידי למשטרה לפי תקנה 144(א)(4) לתקנות; הזזת רכב ממקום התאונה לפי תקנות 144(א)(1) ו-144(ב) לתקנות; נהיגה ללא רישיון נהיגת בתוקף בהיותו בלתי מורשה לנהיגה כלל לפי סעיף 10(א) לפקודה; ונהיגה ללא ביטוח תקף בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, תש"ל-1970.

2. על פי המפורט בכתב האישום, ביום **13.11.09** בשעה 05:30 בנתניה נהג המערער ברכב פרטי מסוג הונדה בכביש 57, ממזרח למערב, והתקרב לצומת אזור התעשייה.

אותה שעה, נסע אופנוע מסוג הונדה נהוג בידי עפר דוד קריגמן בכביש 57 בכיוון נסיעת המערער, לפניו.

עמוד 1

בהגיע כלי הרכב לצומת, נעצר האופנוע, והמערער - לא שם לב לדרך, לא שמר מרחק מספיק התקרב לאופנוע, ופגע בו.

כתוצאה מהתאונה, ניזוקו שני כלי הרכב ורוכב האופנוע נחבל חבלות של ממש בכך שנגרמו לו שלושה שברים בעמוד שדרה צווארי, שלושה שברים בעמוד שדרה תחתון והוכר כבעל נכות ברמה של 24%.

לאחר התאונה נמלט המערער ממקום האירוע עם רכבו מבלי להשאיר פרטים ומבלי לבדוק את מצב המעורבים ולהגיש עזרה, כמו גם להמתין לשירותי ההצלה, ולא דיווח לתחנת המשטרה על מקום התאונה ומצב הנפגעים.

בנסיבות אלה, אף נהג המערער ברכב כשהוא אינו מורשה לנהיגה, וללא פוליסת ביטוח תקפה.

3. בגזר הדין הושתו על המערער **6** חודשי עבודות שירות, **24** חודשי פסילה, **12** חודשי מאסר על תנאי למשך **3** שנים, קנס בסך **3,000 ₪**, פסילה על תנאי של **6** חודשים למשך **3** שנים, והתחייבות ע"ס **20,000 ₪** למשך **3** שנים.

ביצוע עונש המאסר עוכב עד ליום 1.6.16 ואח"כ עוכב ביום 22.5.16 עד להכרעה בערעור. ביצוע עונש הפסילה עוכב עד יום 1.6.16 ואח"כ עוכב ביום 31.5.16 עד להכרעה בערעור.

4. בטיעוניה בערעור טענה ב"כ המערער כי שגה בימ"ש קמא בכך שלא התייחס לפגם המהותי שנפל באופן לקיחת דגימת הרוק המערער משמשת הרכב - שנעשתה ע"י מי שזו הייתה לו פעם ראשונה ולא יידע את המערער לגבי זכותו לסרב לתת דגימה זו.

בנטילת הרוק המשטרה צריכה להחתים את הנאשם על הטופס של לקיחת הדגימה המסביר את הזכויות.

בהתאם להלכת בן חיים- נקבע במפורש כי על חיפוש של המשטרה להיות בהסכמה מדעת של החשוד. בנסיבות אלה לא ניתנה כל הסכמה לנטילת הרוק המערער, כחצי שנה לאחר האירוע.

כמו כן לא ניתנה כל עדות בדבר אופן העברת הדגימה למז"פ, אין טופס קבלת מוצג במז"פ, ועל כן העברת הדגימה לא הוכחה ראייתית כדין.

גם הדגימה שנלקחה מהרכב לא סומנה ואופן העברתה לא הוכח כדבעי מקום בו נמסרה מעטפה עם הדגימה לעד התביעה אלפסי שלדבריו העבירה לאדם בשם אלי מילס שלא העיד במשפט, והיא נלקחה בנובמבר 2009 ועד לאפריל 2010 לא נודע מה נעשה בה, וגם כאן אין טופס קבלת מוצג ממז"פ.

זאת ועוד, חו"ד ההשוואתית בוצעה בדצמבר 2010- כשנה לאחר לקיחתה מהרכב, מבלי שידוע היכן היו

הדגימות ומי החזיק בהן עד לאותו מועד.

לחילופין נטען כי ממילא הוצע הסבר סביר להימצאותה של ראיית הדנ"א ברכב השייך לאחי המערער ובנו נסע מספר פעמים.

עדת התביעה ממז"פ אישרה בעדותה כי היא אינה יכולה לקבוע את גילה של ראייה זו ואינה יכולה לשלול כי מדובר בראייה שהייתה ברכב עובר לתאונה עת ישב המערער ברכב ורוק ניתז.

בכל הנוגע לעונש - נטען כי מדובר בענישה חמורה נוכח הזמן שחלף, בהתחשב בעובדה כי כתב האישום הוגש במועד מאוחר, והדחיות היו בעטייה של התביעה, כמו גם היותו של המערער נורמטיבי ללא כל עבר פלילי או תעבורתי, שמהתסקיר בעניינו עולה כי גדל בתנאים לא רגילים עת עלתה משפחתו מאתיופיה שירת שירות צבאי מלא ועובד בעבודה מסודרת.

יש לקצר את תקופת ביצוע עבודות השירות ותקופת הפסילה בעניינו נוכח העובדה כי לו זה אירוע ראשון וכן לא שב להסתבך בפלילים או בתעבורה למן האירוע, כמו גם נוכח מחדלי החקירה בתיק.

לעומת זאת, טען ב"כ המשיבה בערעור כי יש לדחות את הערעור הן לגבי הכרעת הדין והן לעניין גזר הדין.

לעניין דגימת הדנ"א - הרי שהלכת בן חיים אינה חלה, הואיל ונקבע שם במפורש בפיסקה 23 כי יש להבדיל בין חיפוש בכלים וברכב לחיפוש בגוף ולנטילת אמצעי זיהוי לאור קיומו של חוק ספציפי שאליבא סעיף 3א לחוק - כאשר לשוטרי יחידה חשד סביר כי מדובר בחשוד מסוים הרי הוא צריך לקבל רק את הסכמתו, וזאת להבדיל מהוראה ספציפית.

בסעיף 14, נקבע כי כאשר מדובר במי שאינו עד או חשוד אזי יש להסביר לו דברים ספציפיים.

לגבי שרשרת המוצגים - כפי שביהמ"ש קמא קבע אין רישום מדוקדק כמו בתיקים אחרים, אך יחד עם זאת, לגבי הדגימה שנלקחה מהשטח והועברה למעטפה סגורה וכשהגיעה למטה הארצי, קיימת תעודת עובד ציבור, בה רשום שהמעטפה סגורה ואליה מתייחסת נותנת חווה"ד.

לגבי נטילת אמצעי זיהוי מהמערער ואחיו - מעדות עד התביעה רענן בן יהודה שלקח את הדגימות עולה כי אלו נלקחו על פי ההסכמה (עמ' 6 לפרוטוקול שורה 10 עד 12).

בסופו של דבר אותן דגימות מגיעות למטה הארצי ועל פי אותו סימון נעשתה השוואה בין הפרופיל שנמצא לבין הדגימות שנשלחו.

ביהמ"ש קמא היה ער לפגם הטכני ועמד על כך שאותו פגם נרפא על ידי עדי התביעה, באופן מספיק לצורך הקביעה כי אותו מוצג הוגש כדין למז"פ.

לעניין התכנות הימצאותה של אותה דגימת DNA בתוך הרכב- הרי שביהמ"ש קמא פרט רבות אודות הטענה שהועלתה על ידי ההגנה בנושא זה, התייחס לממצא הפוזיטיבי כפי שנמצא ברכב והתייחס לעמדת המומחית.

יש ממצאים פוזיטיבים בתיק מהם עלה כי יש אסופת שערות שעליהן יש חומר ממנו הופק DNA מהרקמות סביב השערות.

לעניין גזה"ד - העונש שהטיל ביהמ"ש קמא הוא עונש סביר בנסיבות העניין בהתייחס לחומרת המעשים והעובדה שהארוע הסתיים בחבלות של נהג האופנוע. ביהמ"ש קמא התייחס לכלל הטענות והנסיבות האישיות של המערער, ולחלופי הזמן ונתן דעתו לעניינים אלו בעת גזירת העונש ועל כן בנסיבות אלה העונש שהוטל על המערער הינו סביר.

5. דין והחלטה

לאחר שנדרשתי לפסק דין של בימ"ש קמא, ולנימוקי הערעור, מצאתי כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו.

הלכה פסוקה היא כי ערכאת ערעור אינה מתערבת בממצאים עובדתיים ובממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, הואיל וחזקה על בימ"ש קמא כי התרשם באופן ישיר מן העדים שהתייצבו והעידו בפניו ועיגן מסקנותיו כדבעי בתשתית הראייתית שהניחו הצדדים.

בע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, נח (6) 625 דן בימ"ש העליון באריכות בסוגיה זו, קבע כי אין דרכה שערכאת ערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו ע"י ערכאה דיונית ומנה שלושה טעמים עיקריים לכך (ההדגשות שלי- נ.ב.)-

"כידוע, אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית, וקל וחומר בממצאי מהימנות, אלא במקרים חריגים ונדירים, ורק אם הגירסה העובדתית שהתקבלה על-ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת (ראו, בין היתר: ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל; ע"פ 522/84 סביחאת נ' מדינת ישראל; ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל; ע"פ 7024/93 פלח נ' מדינת ישראל; ע"פ 1639/98 דהן נ' מדינת ישראל; ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל; ע"פ 1889/01 אוקנין נ' מדינת ישראל; י' קדמי על סדר הדין בפלילים (כרך ב), בעמ' 1158-1163). שלושה טעמים עומדים ביסודה של הלכה זאת: הטעם הראשון הוא השליטה והבקיאות שיש לערכאה הדיונית בחומר הראיות על כל דקויותיו: "...ניתוח עובדתי חייב להיות מבוסס על שליטה מוחלטת ומושלמת בחומר... בתחום חשוב זה, נמצאת הערכאה הראשונה בעמדת יתרון על פני ערכאת הערעור, שכן שונה מצבו של שופט החי רק מפי הפרוטוקול שבפניו ממצבו של שופט החי מפי הפרוטוקול

בצרוף כל מה שקלט לפני כן ממראה עיניים ומשמע אוזניים של העדויות החיות אשר באו בפניו, כאשר קריאת הפרוטוקול מחיה ומרעננת אצלו את זיכרון העדויות שקלט ואל האותיות היבשות מצטרפים המראות והקולות" (מ' קרמניצר "קריטריונים לקביעת ממצאים עובדתיים והתערבות ערכאת ערעור בממצאים המתייחסים למהימנות של עדים", בעמ' 411). הטעם השני הוא היתרון שיש לערכאה הדיונית, שראתה את העדים, שמעה אותם והתרשמה מהם באופן ישיר ובלתי אמצעי. כך נאמר, בין היתר, כי "ההמניע הפסיכולוגי למתן או אי-מתן אמון בדברי העד, מקורו כרגיל בדבר שאינו לא 'שקול' ולא 'מדוד' ולא 'מנוי', אלא כמעט 'סמוי מן העין', כמו עקימת שפתים, שטף דיבור, היסוס פורתא, אזיל סומקא ואתי חיורא (או להיפך) - כל אלה בגדר דק-מן-הדק-עד-אין-נבדק על-ידי בית-משפט יותר גבוה שלא שמע ולא ראה את העד שהעיד" (דברי השופט זילברג בע"פ 377/62 לוי נ' היועץ המשפטי לממשלה, בעמ' 1074. הטעם השלישי הוא הניסיון השיפוטי רב השנים של שופטי הערכאה הדיונית בהערכת מהימנות של עדים (ראו לדוגמה: ע"פ 4912/91 תלמי נ' מדינת ישראל; ע"פ 2439/93 זריאן נ' מדינת ישראל).

גם במישור האזרחי יפים הדברים כפי שנקבע למשל לעניין זה בע"א 734/76 פלוני נ' אלמונים, ל"ב (2) 661-

"אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים שבעובדה שנקבעו על-ידי בית-משפט קמא, שראה את העדים ושמעם ויכול היה להתרשם מאופן מסירת עדותם... אכן, כמו שכבר נאמר לעיל, אין בית-משפט לערעורים מוכן להתערב בקלות בממצאי עובדה של בית-משפט קמא, בעיקר מן הטעם שאין לו אותו יתרון הקיים לפני בית-המשפט של הדרגה הראשונה מהתרשמות בלתי-אמצעית מן העדויות; אך מקום בו התברר מן הראיות, וזהו מקרה נדיר ביותר, שהשופט לא הפיק את התועלת מראיות העדים ומשמיעתם, ואי-מהימנותו של העד הנדון בולטת לעין שוב אין מניעה להתערבות"

(ראו לעניין זה גם: ע"פ 6411/98 נחום מנבר נ' מדינת ישראל, נה (2) 150).

עם זאת נקבע בפסיקה כי דברים אלה מוצדקים בעיקר מקום בו לערכאה הדיונית נודעת עדיפות בקביעת העובדות על פני ערכאת הערעור, היינו- כאשר ערכאת הערעור מתבקשת להפוך ממצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית לא בדרך של התרשמות מן העדים, אלא בדרך של התרשמות מחפץ או ממסמך או בדרך של בדיקת העדויות במבחן ההיגיון, הרי שעדיפות זו נחלשת (ע"פ 9352/99 מורד יומטוביאן נ' מדינת ישראל, נד (4) 632, עמ' 644).

מלבד חריגים אלה נקבע כי -

"... צריך טעם מיוחד להתערבות של ערכאת הערעור בעובדות שנקבעו על-ידי

עמוד 5

הערכאה הדיונית: צריך שהטעות של הערכאה הדיונית תהיה מהותית ובולטת עד כדי כך שתבטל את העדיפות המוקנית לערכאה זאת כתוצאה מהתרשמות ישירה מן העדים. כך, לדוגמה, במקרה שבו הערכאה הדיונית לא נתנה את דעתה לפרטים מהותיים בחומר הראיות, שיש בהם כדי לשנות את קביעתה, או במקרה שבו הגרסה שנתקבלה על-ידי הערכאה הדיונית מופרכת על פניה והיא חסרת כל היגיון. ראו: ע"פ 4/51 פיפרלינג נ' היועץ המשפטי, בעמ' 1215; ע"פ 3870/91 ארוש נ' מדינת ישראל, בעמ' 83-84; ע"פ 7288/97 מדינת ישראל נ' כהן, בעמ' 613.

(ע"פ 9352/99 מורד יומטוביאן נ' מדינת ישראל, נד (4) 632, בעמ' 645)

מן האמור עולה כי אין ערכאת הערעור מחליפה את שיקול דעתה של הערכאה הדיונית, ורק במקרים חריגים יוצאי דופן בהם נפל פגם היורד לשורש העניין בהחלטתה של הערכאה הדיונית, דוגמת טעות או שגיאה עקרונית בהערכת העובדות המוכחות או במסקנות המשפטיות, הנמקה שאינה עומדת במבחן היגיון, התעלמות מראיות, או הסקת מסקנות הנוגדות את מבחן השכל הישר - תתערב ערכאת הערעור.

מן הכלל אל הפרט

בענייננו, לאחר שנדרשתי לפרטי הערעור שבפניי ובחנתי את פסק דינו של בית משפט קמא, מצאתי כי אין מקום להתערב בפסק הדין.

מפסק הדין עולה כי בימ"ש קמא בחן את מכלול הראיות שהוצגו בפניו, התייחס אליהן ונימק את עמדתו, וקבע עמדותיו הן על בסיס ראיות דנ"א והן על בסיס מהימנות העדים.

טענת ההגנה עליה נסמך המערער בערכאה הדיונית הינה כי אינו נהג הרכב, כשהראיות שהובאו לכך הינן נסיבתיות דנ"א מתוך הרכב.

כיוון שהרכב בבעלותו אחי הנאשם (ע"ת/6), שהעלה טענת אליבי שהוכחה, לפיה בעת התאונה היה במקום אחר, נלקחו דגימות רוק מהמערער ומאחיו.

דגימת רוק שנלקחה מהנאשם- נמצאה מתאימה לחומר הביולוגי (שיער עם רקמות) שנמצא על שמשת חזית הרכב (על פי עדותה של ע"ת/7 - חוקרת מז"פ רפ"ק מירב עוזיאל) ללא הסבר סביר מצד המערער להימצאותה במקום זה.

למען הסר ספק יובהר כי דגימת דנ"א שנמצאה ברכב הושוותה עם דנ"א של אחי המערער ועדיין נמצא בחוות דעתה של ע"ת/7 כי המסקנה היא שרק המערער התאים לפרופיל שנמצא- התאמה מלאה (8 אתרים מתוך 8) בעוד שדנ"א של אחיו דומה אך לא תואם (5 מתוך 8 אתרים) ראו: ת/13 ו-ת/15; הכ"ד עמ' 7 ש' 32; עמ' 8 ש' 1-2, ש' 23-24).

בימ"ש קמא הרחיב אודות אי מהימנותו של הנאשם וחוסר יכולתו להסביר את הימצאותו של ממצא פוזיטיבי (שערה) על שבר בשמשת הרכב בצד של הנהג שאינה התיישבה עם הסברו לפיו נמצאה ברכב בעת שניגב את האדים בהעדר מזגן, כמו גם העובדה כי הסברו לפיו דנ"א שלו מקורו בבעיית שיניים שלו בעטיה ירד לו דם והוא ירק - אינה מתיישבת עם הימצאותן של שערותיו ברכב ולא דם.

הגם שלא נלקחו ט"א מהרכב, הרי שיש בדגימות הדנ"א כדי להוות ראיה מהותית ובעלת משקל משמעותי בנסיבות אלה, קל וחומר נוכח גרסת המערער לפיה לא נהג ברכב, לצד העובדה כי דגימת הדנ"א נמצאה בשבר בשמשה הקדמית באופן שבד בבד עם התמונות -מתיישב עם הדיפת אדם כלפיה (עדותו ל **ע"ת/4-חוקר** מז"פ עמית לוי).

יש בכך כדי להחליש את הצורך בט"א - באופן העולה עם קביעתו של בימ"ש קמא בהכרעת דינו (עמ' 11 ש' 21-25).

בימ"ש קמא בימ"ש קמא אף סקר בפירוט את עדותם של עדי התביעה **לעניין שרשרת הובלת דגימות הדנ"א**, וחוו"ד בדבר השוואתן עם דנ"א של המערער, מתייחס במפורש לטענת הפגם הטכני שנפל בשרשרת ההעברה של הממצאים הביולוגיים משמשת הרכב, וקבע כי התרשם ששרשרת זו הוכחה כדבעי, חרף הפגם, בשל העובדה כי הפגם הוא טכני בעיקרו של סימון הממצאים, בד בבד עם התרשמותו ממהימנותם של עדי התביעה **ע"ת/1 ו-ע"ת/4**, שאף התיישבו עם המעטפה המאובטחת שהגיעה לידיה של מומחית מז"פ ועליה פרטי המערער (**ע"ת/7**; עמ' 11 ש' 26-28).

בהמשך, נדרש בימ"ש קמא באופן מפורט לביסוס הרשעת הנאשם על סמך ראיות דנ"א אלה, תוך יישום מבחני הפסיקה להרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות במידה הראייתית הנדרשת - מעל לכל ספק סביר.

ייאמר כי הלכה פסוקה כי ראיית דנ"א כמוה כטביעת אצבע, היכולה לשמש אף ראייה יחידה על בסיסה יורשע נאשם (ע"פ 149/12 אשר אלמליח נגד מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 24.9.12); ע"פ 9724/02 אבו-חמאד נגד מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 22.10.03); ע"פ 10365/08 אלעיסווי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (לא פורסם, מיום 7.3.11).

בנוסף, בימ"ש קמא התייחס ליתר הטענות בדבר פגמים ומחדלים שנטען כי בוצעו במהלך החקירה, אולם דחה אותן באופן מנומק, סביר ומניח את הדעת, ובכלל זה שלל את טענת לקיחת דגימת הרוק בניגוד להסכמת המערער (כנטען בערעור בנוגע ל"הלכת בן חיים"), לאור מתן אמון בגרסתו של **ע"ת/3- השוטר רענן בן יהודה** שנטל את הדגימה, והעיד כי הנאשם נתן הסכמתו לכך, גרסה שלא הופרכה אף בעדות המערער עצמו שלא העלה כל טענה בעניין זה.

אף בכל הנוגע לקביעת העונש - לא נעלמו מעיני בית משפט קמא נסיבותיו האישיות של המערער, לתסקיר

שהוגש בעניינו, כמו גם לטיעונים נוספים שהועלו במסגרת הטיעונים לעונש, והם אף היוו טעמים להקלה בעונשו.

בחינת גזר דינו של בימ"ש קמא מעלה כי טענות בדבר חלוקה הזמן, גילו הצעיר של המערער, העדר עבר פלילי ותעבורתי, נסיבותיו האישיות וקיומם של פגמים ומחדלים בהליכי החקירה בעניינו- כנטען בערעור- מצאו ביטויים בגזר דינו של בימ"ש קמא במידה המתאימה, שאינה מצדיקה את התערבות ערכאת הערעור.

למותר לציין כי בנסיבות אלה מתחם הענישה שקבע בימ"ש קמא הינו מתחם סביר בנסיבות אלה, ואף מקל במידה מסוימת נוכח נסיבותיה החמורות של התנהלות המערער באירוע כתב האישום, ובכלל זה - אי הגשת עזרה לרוכב האופנוע חרף פציעותיו הקשות, אי דיווח למשטרה, ואי מסירת פרטים, וכאמור טעמים של חלוקה הזמן הרב, העובדה כי כתב האישום הוגש כשנתיים וחצי לאחר האירוע, כמו גם העובדה כי המערער ריפא את הפגם וכיום מחזיק ברישיון נהיגה תקף- שימשו להקלה בעונשו של המערער ולהשתת עונשו ברף הנמוך ביותר של מתחם הענישה תוך קביעתו של בימ"ש קמא כי הוא אינו ממצה עמו את הדין (גז"ד עמ' 49 ש' 124-17).

לאור האמור, לא מצאתי כי נפלה טעות ו/או פגם בהחלטת בימ"ש קמא לעניין הכרעת הדין, קל וחומר לא מהותית ובולטת כנ"ל שיש בה כדי לבטל את העדיפות המוקנית לו, ותצדיק התערבות חריגה בפסק הדין.

6. לאור כל האמור, דין הערעור להידחות על כל חלקיו.

7. על המערער להפקיד רישיונו לא יאוחר מיום 6.11.16 שעה 10:00.

8. מזכירות ביהמ"ש תעביר העתק פסק הדין לממונה על עבודות השירות לצורך עריכת תכנית למערער - וזאת תוך 30 יום מהיום.

9. הוראות משלימות לעניין פסק הדין יינתנו בהמשך לקבלת חוות הדעת כנ"ל.

ניתנה והודעה היום א' חשוון תשע"ז, 02/11/2016 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת